

4. Приходченко Л. Л. Інституалізація національного інтересу як запорука ефективності системи державного управління / Л. Л. Приходченко // Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. пр. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2007. – Вип. 1(29). – С. 46–51.
5. Сидорина Т.Ю., Партнерства государства и институтов саморегулирования граждан в реализации социальной политики // Экономический вестник Ростовского государственного университета. - 2010. - Том 8. - № 1. - С.117-127.
6. Соціальна економіка. Навчальний посібник \ Кол. авт О.О. Беляєв, М.І. Дибачка та ін.. – К.: КНЕУ, 2005 – С. 21-26.
7. Суденко О.В. Етапи регулювання соціальної політики в Україні// Державні і ринкові методи регулювання соціальної сфери. – К., 2001. – С.58-63.
8. Четверикова Л. Суть соціальної політики та аналіз її моделей в соціальних державах// ВІСНИК Соціогуманітарні проблеми людини. - 2005.- № 1.- С.24-33.

Котенок Д.М.

*кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри макроекономіки та державного управління
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»*

Грані муніципальної підтримки соціального підприємництва

Соціальним підприємцем прийнято вважати особу або приватну організацію, яка ініціює виявлення та вирішення важливих соціальних проблем в своїх громадах. Це, передусім, не бізнес-підприємці, а люди, які розв'язують соціальні питання, часто через організації. Вони продовжують дотримуватися традиції активних громадян, які відомі нам у формах соціальних

благодійних фондів та громадських програм [3]. Соціальні підприємці також використовують сучасні методи управління, у тому числі партнерські відносини на рівні громад і державно-приватного партнерства, спільне прийняття рішень, та диверсифіковані джерела надходження коштів, які виходять за межі єдиною системи державного фінансування [1].

Зазвичай виокремлюють кілька підстав для муніципальної підтримки соціального підприємництва. По-перше, соціальні підприємці наділені лідерськими якостями і громадам часто потрібні такі особистості для вирішення проблем. По-друге, приватні ініціативи як правило мають інноваційний та експериментальний [4]. По-третє, соціальне підприємництво дозволяє громадським лідерам зосередити свою енергію і увагу на питаннях, для яких ще немає приватних ініціатив, таких як екологічне регулювання або міське планування.

На практиці існує декілька механізмів, за допомогою яких муніципальні органи влади можуть надавати підтримку соціальним підприємцям в розробці нових програм: інформаційний, ресурсний, координаційний.

Муніципальні органи влади збирають і надають дані по важливим соціальним питанням, потенційним напрямкам їх вирішення, організаціям, які зацікавлені у їх вирішенні.

Муніципалітети допомагають соціальним підприємцям в придбанні ресурсів. Наприклад, місцеві органи влади можуть прийняти фінансову участь в реалізації проекту або ж здійснювати фандрейзинг проектів [2].

Ініціативні громади вимагають координації зусиль і ресурсів, а муніципалітети володіють значним досвідом у створенні та управлінні соціальними групами та мережами організацій.

Очевидно, що соціальний підприємець може здійснювати свою діяльність і без підтримки з боку муніципальних органів влади. Проте, її наявність значно скорочує час від усвідомлення проблеми до пошуку ресурсів на її вирішення, реалізації соціальної дії та отримання позитивного соціального ефекту.

Список використаних джерел:

1. Boschee J. Toward a Better Understanding of Social Entrepreneurship: Some Important Distinctions [Електронний ресурс] / J. Boschee, J. McClurg. – 2003. – Режим доступу до ресурсу: www.se-alliance.org/better_understanding.pdf
2. Herman R. Donor Reactionsto Commercial Activities of Nonprofit Organizations: An American Case Study / R. Herman, D. Redina. // International Journal of Voluntary and Nonprofit Organizations. – 2001. – №12. – С. 157 – 169.
3. Thompson J. Social Entrepreneurship — A New Lookat the People and the Potential / J. Thompson, G. Alvy, A. Lees. // Management Decision. – 2000. – №38. – С. 338 – 348.
4. Weisbrod B. TheFutureoftheNonprofitSector: Its Entwining with Public Enterprise and Government / Burton Weisbrod. // Journal of Policy Analysis and Management. – 1997. – №1. – С. 541 – 555.

Кришук А.Ю.

аспірант,

Київський національний торговельно-економічний університет

Роль недержавного сектору в сфері надання соціальних послуг

Відповідно до Конституції Україна задекларувала себе як соціальну державу, яка визнає людину найвищою соціальною цінністю, розподіляє суспільне багатство згідно з принципом соціальної справедливості та піклується про зміцнення громадянської злагоди у суспільстві.

Основними завданнями соціальної держави є створення умов для реалізації соціальних, культурних та економічних прав людини, сприяння самостійності і відповідальності кожної особи за свої дії, надання соціальної допомоги тим громадянам, які з незалежних від них обставин не можуть забезпечити достатній рівень життя для себе та своєї родини [1].